

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra DE TO PEBLINGE

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 324. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr03val-shoot-idm140679262216880/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

venligt; han slog Øinene op, — ja der stod *Martin* for ham! Knap vilde han tro sine egne Sandser. Han foer op som af en Drøm, fløi *Martin* om Halsen, trykkede og kyssede ham og bad ham med Taarer om Forladelse. Den Tilgivelse, som han bad om, erholdt han ogsaa strax og den eneste Hævn, som *Martin* tog over ham, var, at han holdt ham et Par Duer for Næsen og sagde: »Seer Du, nu fik jeg dem dog alle Fem!«

Men Moder *Kordt* var i Begyndelsen mere streng; hun holdt ham en skarp Formanings-Prædiken, der sluttede saaledes: »Naa, græd nu ikke meer, jeg troer nok, han har ikke gjort det af Ondskab; nu maa han betænke sig længere en anden Gang ved, hvad han gjør, og takke Gud, at det denne Gang faldt saa vel ud!« Dog hendes egen Glæde over *Martins* forunderlige Frelse og *Hans Jørgens* oprigtige og dybe Bedrøvelse gjorde, at ogsaa hun tilsagde ham Tilgivelse, ja lovede endog at fortie, hvad han havde gjort.

Formodentlig var Sagen dog samme Aften — maaskee ved andre Skolepeblinges Gisninger — blevet omtalt og paa den Maade kommet *Hans Jørgens* Fader for Øre; thi Søndag Morgen ganske tidlig kom Raadmanden meget høitideligt og gravitetisk ind til Moder *Kordt* for at bede hende om Forladelse paa Sønnens Vegne; ved hvilken Leilighed han tillige bemærkede, at han — som han med en ret artig Vittighed udtrykte sig —, »havde stillet *Hans Jørgen* for en *Birkeret* og ladet Dommen fuldbyrde af selve *Birkedommeren*, — som sidder bag Speilet!«

Til Højmesse samme Dag prædikede da *Martins*

Farbroder, Mester *Anders Kordt*; *Martin* selv sad blandt de andre Peblinge i Choret og sang; hans Moder kunde fra sin Stol nede i Kirken netop see ham og vendte ikke Øiet fra ham, medens hun i sin Bøn til Gud indflettede den inderligste Taksigelse, fordi han saa vidunderligt havde bevaret hende det, der var hende det Dyrebareste paa denne Jord.

Efter Kirketjenesten spiste Farbroderen hos *Martins* Moder til Middag, og *Martin* saae med ikke ringe Fornøielse de fem Duer staae stegte og brune midt paa Bordet. — Det havde nær blevet en kostbar Duesteg!

RISTESTENEN

ET SAGN FRA MØEN.

I gamle Dage laae der paa det smukke Eiland *Møen*, foruden *Stege*, en anden Kjøbstad, som hed *Borre*. Denne By laae, som man mener, omtrent paa det Sted, hvor nu en Landsby af samme Navn leirer sine straatækte Gaarde og Huse. Ved en Vig eller Fjord, som fra Nordsiden skar sig dybt ind i Landet, kneisede paa hiin Tid Kirketaarne, Ringmure og Huse med takkede Gavle, og Havnen var fuld af Kjøbmands-Skuder. Nogle troe, at Havet i de allerældste Tider paa dette Strøg ganske har deelt Møens Land i to Dele, den vestlige og den østlige, hvilken Sidste af sine skovbegroede Bjerge og skarpe Kridtklipper fik Navn af Høie-Møen. Men Havet trak sig tilbage; Vigen, der tilførte Kjøbstaden *Borre* Handel og Rigdom, forvandlede lidt